

Arrest

nr. 43 003 van 4 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 mei 2009 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 20 mei 2009.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 2 april 2008 dient verzoekster te Yaoundé een aanvraag in tot het verkrijgen van een toeristenvisum.

Op X huwt verzoekster met de heer X., van Belgische nationaliteit te Kameroen.

Op 19 juni 2008 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 8 september 2008 wordt aan verzoekster het visum toegezegd bij toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 september 2008 komt verzoekster aan in België.

Op 17 november 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15 geldig tot 1 januari 2009.

Per brief van 31 maart 2009 geeft de procureur des konings aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en aan de minister van Migratie- en asielbeleid een negatief advies waarbij hij vaststelt dat het huwelijk clandestien is omdat het niet werd afgesloten in Antwerpen, blijkbaar om de controleprocedure van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek te ontlopen.

Op 10 april 2009 brengt de ambtenaar van burgerlijke stand verzoekster op de hoogte dat hij het negatief advies van de procureur volgt en dat de mogelijkheid openstaat om een vordering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte in te leiden bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Op 2 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2009 wordt de beslissing van 2 april 2009 ingetrokken.

Op 14 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Art. 42 quater, §1, alinea 2, van de wet van 15.12.1980: er zijn elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Op 10.04.2009 gaf het Parket van Antwerpen, de Heer Procureur S. V., negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk. Dit omwille van volgende redenen:

'Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een clandestien schijnhuwelijk:

A. Verblijfsvoordeel

De vrouw had geen legaal verblijf in België noch in Europa en kan dit enkel verkrijgen via het huwelijk. Een toeristenvisum op basis van uitnodiging van haar man werd haar op 15.04.2008, voorafgaand aan het huwelijk, geweigerd.

Op 19.06.2008, onmiddellijk na de voltrekking van het huwelijk, vroeg de vrouw een visum gezinshereniging aan en op 08.09.2008 werd haar een visum afgeleverd, zonder verder voorafgaand onderzoek naar de waarachtigheid van dit huwelijk. Sedert 15.12.2008 heeft zij haar F kaart, geldig tot 17.11.2013.

B. Schijnhuwelijk

De man heeft in 2007 een aanvraag voor het huwelijk ingediend te Antwerpen met een andere vrouw, deze werd op 26 september 2007 afgezegd. Niet veel later komt het contact met huidige echtgenote tot stand.

Betrokkenen hebben mekaar leren kennen via een internetsite. Meneer wilde haar eens ontmoeten en nodigde haar uit om met een toeristenvisum naar België te komen. Omdat het toeristenvisum haar op 15.04.2008 werd geweigerd, is meneer – nogal ondoordacht – naar Kameroen gegaan om met haar te huwen. Begin mei 2008 zijn ze gehuwd. Betrokkenen hebben mekaar dan ook nauwelijks leren kennen voorafgaand aan het huwelijk.

Intussen heeft meneer ontdekt dat mevrouw haar familie in Kameroen mist en daarom dagelijks naar hen belt. De telefoonkosten beginnen hoog op te lopen en meneer wil dit niet blijven betalen. Ook heeft hij ondertussen ontdekt dat ze toch niet dezelfde interesses hebben.

Meneer spreekt nu reeds van een echtscheiding, na nog een 4 maanden samenwonen, omdat ze naast mekaar leven. Mevrouw blijft beweren dat ze van meneer houdt en hem niet wil verlaten.

Er is een groot leeftijdsverschil van 25 jaar.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking), aangezien minstens één van beiden niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft op 24 juli 2009 een repliekmemoorie aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

"de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist."

In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemoorie voorziet. Bovendien is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. De repliekmemoorie wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"(...)

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende, correct, niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

De bestreden beslissing, zoals het hieronder blijkt, berust op een verkeerd motief en dient derhalve vernietigd worden;

De gemachtigde van de minister heeft zich hoofdzakelijk gebaseerd op het negatieve advies van de procureur des konings S. V. met betrekking tot de erkenning van het kwestieuze huwelijk;

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering van het advies van de procureur in casu foutief en tegenstrijdig is;

Indien de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid naar een advies verwijst, dan dient dat advies zelf correct gemotiveerd zijn;

In die zin besliste de Raad van State in het arrest van 28/01/2004 het volgende:

Indien de verwerende partij meent dat een verwijzing naar dit verslag een voldoende en afdoende motivering van het medische luik van haar beslissing zou uitmaken, moet worden vastgesteld dat het betrokken verslag zelf niet afdoende is gemotiveerd. (R.v.St. 28/01/2004 nr. 127.504, T. Vreemd. 2008, afi. 2, 135;) In voormelde advies verwijst de procureur ten onrechte naar de schending van artikel 18 van het wetboek van internationaal Privaatrecht. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 WIPR in combinatie met artikel 21 WIPR (Openbare orde vereiste), artikel 18 WIPR (wetsontduiking), aangezien minstens één van beiden niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Artikel 18 WIPR luidt als volgt:

Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 18 WIPR verbiedt de erkenning van een huwelijk dat in het buitenland werd gesloten met het enkele doel te ontsnappen aan de Belgische wetgeving; Verzoekster en haar echtgenoot zijn helemaal niet in Kameroen gehuwd met het (enkele) doel te ontsnappen aan de Belgische wetgeving betreffende het huwelijk; een wetsontduiking in de zin van artikel 18 WIPR veronderstelt de mogelijkheid voor de betrokkenen om de Belgische wetgeving toe te passen; verzoekster en haar echtgenoot konden hun huwelijksaangifte in België niet doen, gelet op het feit dat verzoekster in Kameroen woonde (nooit in België geweest) en dat ze niet naar België kon komen, daar de Belgische diplomatische autoriteiten haar een toeristenvisum geweigerd hadden.

De onmogelijkheid voor verzoeker en haar echtgenoot om een aangifte van het huwelijk in België te doen, blijkt uit het advies van de procureur zelf;

- Een toeristenvisum op basis van uitnodiging van haar man werd haar op 15/04/2008, voorafgaand aan het huwelijk geweigerd.

- Betrokkenen hebben mekaar leren kennen via een internetsite. Meneer wilde haar eens ontmoeten en nodigde haar uit om met een toeristenvisum naar België te komen. Omdat het toeristenvisum haar werd geweigerd is meneer, nogal ondoordacht, naar Kameroen gegaan om met haar te huwen. Begin mei 2008 is meneer naar Kameroen gegaan en zag hij haar voor het eerst in levende lijve. Op 05 mei 2008 zijn ze gehuwd.

De procureur stelt zelf in het advies dat de echtgenoot van verzoekster naar Kameroen ging huwen omdat het toeristenvisum aan verzoekster geweigerd werd; uit deze stelling blijkt dat de echtgenoot van verzoekster in Kameroen niet ging huwen met het enkele doel om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht. Het staat dan vast dat voormelde onjuistheid uit het advies zelf blijkt, hetgeen de gemachtigde van de minister van asiel- en migratiebeleid had kunnen merken;

De motivering van het advies waarnaar de gemachtigde van de minister verwijst is onjuist, incoherent en tegenstrijdig; Door de coherentie en de juistheid van het advies waarop de beslissing berust niet te controleren, schendt de gemachtigde van de minister van migratie- en asielbeleid het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

De nietigverklaring van de bestreden beslissing dient derhalve uitgesproken te worden; (...)"

In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij uiteen wat volgt:

"(...)

Verzoekster gaat er in een enig middel volledig ten onrecht van uit als zou de motiveringplicht zijn geschonden.

Zij stelt dat er niet kan worden afgeleid uit het ondoordacht huwelijk, afgesloten in Kameroen bij een eerste ontmoeting, nadat het toeristenvisum werd geweigerd, dat het de bedoeling was te ontsnappen

aan de Belgische wetgeving. Verzoekster betoogt al zou zij in België geen huwelijksaangifte hebben kunnen doen, omdat het toeristenvisum haar werd geweigerd en zij nooit in België is geweest.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op grond van een voorgenomen huwelijk een visum kon aanvragen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Dergelijk visum verschilt van een toeristenvisum, daar het wordt aangevraagd met de enige duidelijke bedoeling te huwen in België en wordt pas verstrekt nadat de intenties van partijen werd nagegaan.

De in het advies van het Parket overgenomen zin “Omdat het toeristenvisum haar werd geweigerd is meneer, nogal ondoordacht, naar Kameroen gegaan om met haar te huwen. “ Is dus verre van een tegenstrijdigheid in het advies, doch duidt erop dat de kandidaat echtgenoot in eerste instantie verzoekster trachtte naar België te laten komen, zonder de huwelijksplannen kenbaar te maken, om na de weigering van het toeristenvisum in Kameroen te gaan huwen. Door aldus te ageren werd iedere controle naar overeenstemming met de Belgische regelgeving, voorafgaandelijk aan het visum gezinshereniging, onmogelijk.

Het advies van het Parket werd gegeven nadat verzoekster haar echtgenoot vervoegde op Belgisch grondgebied en nadat partijen werd gehoord.

Uit geen enkel gegeven blijkt als zou verzoekster de bevoegde rechtbank hebben gevat om het in Kameroen afgesloten huwelijk te erkennen.

Het gegeven dat de rechtsgeldigheid van het huwelijk in België niet wordt erkend doet de verwerende partij besluiten dat verzoekster niet kan aantonen belang te hebben bij de thans voorliggende vordering. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) 23/10/2007, inzake 2970, www.vreemdelingenrecht. Be/ TVR, sept. 2008, p215.

*Het middel is niet gegrond, minstens niet ernstig.
(....)”*

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42^{quater}, § 1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet (uit de verdere motivering van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat allicht artikel 42^{quater}, § 1, punt 4 van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld) en naar het “negatief advies van het parket van Antwerpen van 10 april 2009”, waarna dit advies van het parket te Antwerpen in zijn geheel wordt geciteerd. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke als de correcte juridische overwegingen kent zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het eerste middel vanuit dat oopunt wordt onderzocht.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlengen van het tijdelijk verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en wijst er nogmaals op dat als reden van de beslissing artikel 42^{quater}, § 1, alinea 2 (zoals hiervoor reeds vermeld doelt de verwerende partij op artikel 42^{quater}, § 1, punt 4) van de Vreemdelingenwet wordt opgegeven, verwezen wordt naar het “negatief advies van het parket van Antwerpen inzake de erkenning van het huwelijk en dit advies van de Heer Procureur S. V. (...)” vervolgens in zijn geheel wordt geciteerd.

De Raad wijst erop dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en dat het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, met name § 1 luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, §1 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

*5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en dat deze juridische grondslag feitelijk onderbouwd wordt met het advies van de procureur des konings te Antwerpen. In dit advies wordt vooreerst ingegaan op verschillende vaststellingen die zijn gedaan en verklaringen die zijn afgelegd tijdens het politieonderzoek en wordt vervolgens door de procureur des konings geconcludeerd dat: *“De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking), aangezien minstens één van beiden niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.”* en dat hij derhalve een ongunstig advies geeft voor de

overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand. Gelet op het feit dat dit advies door de verwerende partij zonder meer overgenomen wordt zonder dat de verwerende partij zelf nog verdere conclusies trekt, kan uit de bestreden beslissing bijgevolg afgeleid worden dat de verwerende partij aldus in navolging van de procureur des konings te Antwerpen aanneemt dat het bij het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot om een schijnhuwelijk gaat en dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde en dat er sprake is van wetsontduiking en bijgevolg op deze vaststelling zijn beslissing steunt om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Er dient echter op gewezen te worden dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. De punten 1°, 2°, 3° en 5° betreffen allen situaties die *in casu* tevens niet voorliggen.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting en met verwijzing naar het determinerend motief van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat de *in casu* toepasselijke rechtsgrond artikel 42^{quater}, § 1, punt 4° betreft, dat luidt als volgt:

“(…)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

“(…)”

Het punt 4° van voormelde artikel omvat drie situaties: de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en het niet meer voorhanden zijn van een gezamenlijke vestiging. In voorliggend geval betreft het een huwelijk en geen geregistreerd partnerschap zodat de tweede situatie *in casu* niet relevant is. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan ook niet afgeleid worden dat de verwerende partij zich steunt op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging zou zijn, gelet op het feit dat het advies van de procureur des konings te Antwerpen besluit dat er sprake is van een schijnhuwelijk en dit advies zonder meer door de verwerende partij wordt overgenomen. Aangaande de eerste situatie bepaald in artikel 42^{quater}, § 1, 4° dient opgemerkt te worden dat het huwelijk op grond van artikel 227 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.) hetzij door overlijden van één van de echtgenoten hetzij door echtscheiding wordt ontbonden en dat enkel de rechtbank van eerste aanleg op grond van artikel 569, eerste lid, 1° van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd is een huwelijk nietig te verklaren, onder meer wanneer de rechtbank vaststelt dat het een schijnhuwelijk betreft en aldus een overtreding van artikel 146bis van het B.W. voorligt. In voorliggend geval blijkt echter noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat het huwelijk zou zijn ontbonden of nietig verklaard. De gemachtigde van de minister steunt zich immers louter op het advies van de procureur des konings te Antwerpen dat het om een schijnhuwelijk zou gaan zonder dat het huwelijk echter op het ogenblik van de beoordeling door de rechtbank van eerste aanleg als schijnhuwelijk of op enige andere grond is nietig verklaard.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister zich enerzijds steunt op artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, maar deze juridische grondslag anderzijds feitelijk onderbouwt met een advies van de procureur des konings te Antwerpen waarin een vermoeden van schijnhuwelijk vervat zit. Gelet op het feit dat de beëindiging van een reeds toegekend verblijfsrecht op grond van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de in deze bepaling opgesomde gevallen en dat, met betrekking tot een schijnhuwelijk waarvan sprake in de bestreden beslissing, slechts een door de rechtbank van eerste aanleg nietig verklaard schijnhuwelijk aan de voorwaarden van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet voldoet en een louter vermoeden van schijnhuwelijk aldus niet volstaat, is de gemachtigde van de minister in onredelijkheid tot het besluit gekomen het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen en haar een bevel te geven het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt derhalve voor.

Het enige middel van verzoekster is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit niet meer te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 mei 2009, genomen ten aanzien van X, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU